

„Această carte este o mină de aur a înțelepciunii și a bunului-simt.”

Larry Tapp, decan al Școlii de business *Richard Ivey*,
Universitatea Western Ontario

„O carte extraordinară care îi va fi de ajutor oricărui om de afaceri pentru a-i conduce pe ceilalți și pentru a-și trăi viața într-un mod mult mai eficient.”

Jim O'Neill, director operațional al Departamentului
districtual de vânzări, *London Life*

„Călugărul ne arată calea pentru a obține echilibru în afaceri...
învățăturile funcționează.”

The Toronto Star

„Misiunea lui Sharma este să ajute cititorul să devină un lider vizionar care să își transforme afacerea într-o întreprindere care să prospere în aceste vremuri tulburi.”

Sales Promotion Magazine

„Sharma reunește înțelepciunea filosofilor din Occident cu a celor din Orient și o aplică în lumea afacerilor.”

The Liberal

DESCOPERĂ-ȚI DESTINUL CU CĂLUGĂRUL CARE ȘI-A VÂNDUT FERRARI-UL

Un model
pentru a-ți trăi viața la maxim

Robin S. Sharma

Traducere: Nicoleta Radu și Patricia Cihodaru

Editura VIDIA
București 2010

CUPRINS

Mulțumiri	9
Introducerea lui Robin S. Sharma	15
Capitolul 1. O urgență spirituală	23
Capitolul 2. Discipolul își întâlnește maestrul	35
Capitolul 3. Discipolul află despre puterea chemării și despre înțelesul ascuns al destinului	75
Capitolul 4. Discipolul învață despre crima trădării de sine și cum să se elibereze din lanțuri	99
Capitolul 5. Discipolul descoperă unica și cea mai importantă alegere pe care o poate face un om	126
Capitolul 6. Discipolul pătrunde în lumea miracolului și a posibilității	141
Capitolul 7. Discipolul primește învățături de la maștri	156
Capitolul 8. Discipolul începe să se transforme și să se recreeze	181
Capitolul 9. Discipolul e pus la încercare	199
Capitolul 10. Discipolul se trezește	219

CAPITOLUL 1 O urgență spirituală

*Viața nu ascultă de logica ta;
imperturbabilă, ea își urmează propria cale.
Trebuie să ascuți viața;
viața nu ascultă de logica ta,
ei nu-i pasă de logica ta.*

OSHO

Simțeam metalul rece la tâmplă. Cum de se ajunsese aici? Mă aflam într-o cameră mizeră de motel, cu un pistol la tâmplă, gata să apăs pe trăgaci. Broboane de sudoare îmi șiroiau pe frunte, iar inima îmi bătea sălbatic. Mâinile îmi tremurau fără să le pot controla. Nimeni nu știa unde mă aflu. Nimănuui nu părea să-i mai pese. Nu mai aveam pentru ce să trăiesc. Așa că mă pregăteam să mor. Îmi imaginam deja titlul necrologului: „*Dar Sandersen, antreprenor internațional în domeniul hotelier, divorțat și tată a trei copii, mort la 44 de ani – prin sinucidere.*”

Însă când am închis ochii și am început să spun cu voce tare o ultimă rugăciune, s-a întâmplat ceva neașteptat – ba nu, ceva de-a dreptul miraculos. Am simțit cum ameteșc și am căzut la podea, iar arma mi-a scăpat din mână. Cum zăceam acolo nemișcat, o lumină albă, orbitoare s-a răs-pândit în corpul meu. Înainte de a respinge povestea mea, vă rog să rețineți că am fost întotdeauna o persoană foarte rațională și cu picioarele pe pământ. Era prima oară când mi se întâmpla așa ceva. Întotdeauna chicoteam când au-zeam povestiri încărcate de misticism, considerându-i pe cei care le spuneau ciudați și iresponsabili. Nu comuni-

cam cu îngerii – și nici acum nu comunic – și nici nu-mi ghidez viața după poziția zilnică a stelelor. Cu toate acestea, nu pot să neg ori să nesocotesc cele întâmplate în acea cameră de motel cu doar 12 luni în urmă. A fost oare o experiență a Divinului? A fost o trezire spirituală? A fost pur și simplu o reacție fizică la stresul extrem în care mă aflam? Sincer să fiu, nu știu, dar pot să confirm că ceea ce s-a petrecut acolo a declanșat o serie de evenimente care au transformat fiecare element al vieții așa cum o cunoscusem eu până atunci.

Lumina deveni din ce în ce mai strălucitoare. În scurt timp tremuram din tot corpul ca într-o criză convulsivă. Transpirația țâșnea din mine în șiroaie, iar brațele, picioarele și trunchiul se zgâlțâiau pe podeaua rece și murdară. Mi s-a părut că toate acestea au durat o veșnicie. Apoi, ca din neant, au apărut aceste cuvinte care au pătruns în profunzimea ființei mele: „Viața ta e o comoară și tu ești mult mai mult decât știi.”

Asta a fost tot. În clipa în care mi-au fulgerat prin mințile aceste cuvinte, m-am oprit din tremurat. Pur și simplu zăceam acolo, plin de transpirație, cu privirea pironită pe tavan. Nu simțisem niciodată, în toată viața mea, o asemenea pace interioară. Eram pe deplin prezent în trupul meu, locuiam întru totul în inima mea. Viața ta e o comoară și tu ești mult mai mult decât știi.

După o vreme, m-am ridicat încet și mi-am împachetat lucrurile. În interiorul meu, în profunzime, se produsese o schimbare, deși nu puteam să explic – doar simțeam. Nu mă mai interesa să-mi iau viața. Poate că vocea aceea avea dreptate – poate că, într-adevăr, aveam mult mai multe în interiorul meu decât eram conștient în acel moment.

În general, când ne confruntăm cu momente grele, credem că modul în care vedem lumea reflectă realita-

tea. Aceasta este o presupunere falsă. Noi doar vedem lumea din cadrul nostru de referință lipsit de speranță, vedem lucrurile prin ochii tristeții și ai lipsei de speranță. Adevărul este că atunci când începem să ne simțim mai bine, lumea noastră va arăta mai bine. Când revenim la o stare de bucurie interioară, lumea exterioară va reflecta acel sentiment către noi. Eu am învățat că lumea este o oglindă. *Primim de la viață nu ceea ce dorim, ci ceea ce suntem.* Am mai învățat că există anotimpuri ale vieții și că suferința nu durează la nesfârșit. *Ai încredere că iarna tristeții tale se va preschimba în vara bucuriei tale, tot așa cum razele strălucitoare ale dimineții vin întotdeauna după întunericul nopții.*

Nu mai eram un caz disperat, un om care își plânge de milă. Nu mai eram cel care nu mai vede nicio ieșire. Un fel de putere se întorsese în mine în acea zi. Și, chiar dacă viața mea continua să fie un talmeș-balmeș – sincer vorbind – începusem să știu că dețineam puterea de a o face mai bună. Dintr-un oarecare motiv, eram încredințat că ajutorul venea spre mine și că mă așteptau zile mai fericite. Nici nu bănuiam cât de minunat avea să fie acest ajutor și cât de frumoasă urma să devină viața mea, dar înainte de a intra în detalii, probabil că vă întrebați ce împrejurări făcuseră ca spiritul meu să decadă atât de mult încât să mă gândesc să-mi iau viața.

Cu doar câțiva ani în urmă, credeam că trăiesc viața la care visează orice om. Aveam o soție frumoasă și inteligentă care mă iubea din tot sufletul. Aveam trei copii sănătoși și fericiți care excelau în tot ceea ce alegeau să facă. Câștigam mai mulți bani decât mi-aș fi putut imagina vreodată, ca proprietar al unui lanț de hoteluri plasate în zone elitiste de pe glob. Printre clienții mei se numărau staruri de cinema și oameni foarte bogați. Călătoream în locuri exotice, acumulasem multe bunuri materiale și de-

venisem destul de cunoscut, cel puțin pe piețele în care îmi desfășuram activitatea.

Apoi, într-o zi, lumea mea s-a prăbușit. Am ajuns acasă târziu, după un dineu de afaceri cu vânzătorul unei proprietăți pe care eram interesat să o cumpăr. De obicei, Rachel lăsa câteva lumini aprinse pentru mine, dar în seara aceea casa era cufundată în întuneric. Nu mai înțelegeam nimic – era doar zece noaptea. Unde era Rachel? Unde erau copiii?

Am intrat și am aprins luminile în holul de la intrare și în bucătărie. M-a întâmpinat doar tăcerea. Pe masa din bucătărie era un bilet cu familiarul scris de mână a lui Rachel. În bilet scria așa: „*Dar, am luat copiii și am plecat la mama. Nu te mai iubesc. Îmi pare rău. Te sună avocatul meu mâine dimineață.*”

Nimic nu te poate pregăti pentru o scrisoare ca asta – absolut nimic. Deși pretindeam că mariajul meu merge, știam că ne răcisem. Tot acel timp petrecut departe de casă, cu călătorii și afaceri, fusese timp furat căsniciei și familiei mele, iar iubirea pe care o știam cândva dispăruse. Pretinsesem și că sunt un tată bun și, văzut din afară, probabil că așa păream, dar sufletele înțelepte ale copiilor mei știau adevărul. Chiar și când stăteam lângă ei, nu eram acolo cu adevărat. Mintea mea nu renunța niciodată la afaceri și nu eram disponibil pentru ei, din punct de vedere emoțional. Adevărul este că pe atunci eram un om extraordinar de egoist. Credeam că lumea se învârte în jurul meu. Nevoile și sentimentele celorlalți nu contau la fel de mult ca ale mele. Voiam să fiu bogat. Voiam să mi se recunoască valoarea. Voiam să câștig și, între timp, pierdusem ceea ce era cel mai important.

Scrisoarea și procesul de divorț care a urmat mi-au sfâșiat inima. Am fost nevoit să plec din casa mea și m-am mutat într-unul dintre hotelurile mele. Aveam voie să-mi

văd copiii doar o dată pe săptămână și în weekend, o dată la câteva săptămâni. Am început să beau fără măsură și mă îngrășasem jenant de mult. Fusesem întotdeauna viguros, chipeș și în formă, dar toate astea s-au evaporat. Mă trezeam cu migrene care nu mă părăseau până nu le înecam în alcool. Din fericire, nu mi-am pierdut afacerea. Fusesem suficient de inteligent să angajez o echipă de conducere de primă clasă care, din loialitate față de mine, a condus afacerea în timp ce eu eram ocupat să-mi ling rănile. Sigur, mai participam la câte o ședință și semnam câte un contract, dar îmi petreceam mai tot timpul acasă, singur, pe întuneric, ascultând cântece vechi cu Billie Holiday și purtând lungi conversații cu *Jack Daniels*. Toată această nefericire m-a adus în cele din urmă în mizera cameră de motel despre care vă spuneam, dar trebuie să știți că aceeași nefericire a dus la salvarea mea.

Am descoperit că suferința și necazurile contribuie foarte mult la dezvoltarea personală. Nimic nu te ajută să crești, să înveți și să evoluezi mai rapid. Nimic nu îți oferă o oportunitate atât de mare pentru a-ți recupera mai mult din adevărata puterea ca persoană. Ochii noștri de oameni o privesc ca pe o experiență negativă. Aceasta este *judecată* pură și în spatele acestei credințe false se află frica pură. Vedeți voi, suferința apare când se întâmplă ceva ce nu am dorit. Apare când viața ne oferă ceva neașteptat, o stare nouă, iar apariția unei stări noi în viața noastră, indiferent că e vorba de o boală, de pierderea unei persoane dragi sau de un eșec financiar, înseamnă că trebuie să schimbăm și să părăsim vechiul, țărmurile de care ne agățam până atunci. Ni se cere să renunțăm la ceea ce ne așteptam și, pentru o ființă umană, a renunța poate fi înspăimântător. Ne este teamă să părăsim portul sigur a ceea ce ne era familiar și cunoscut. Ne opunem călătoriei către locurile necunoscute spre care viața ne

poartă uneori. Simplul gând de a face asta ne sperie. În spatele împotrivirii față de nou se află frica.

Dar nu avem de ce să ne temem. Acest univers al nostru este un loc mult mai prietenos decât ne dăm noi seama. O corabie care nu se aventurează niciodată dincolo de geamandură nu va fi niciodată avariata. Însă nu acesta este scopul pentru care au fost făcute bărcile. Tot așa, un om care nu îndrăznește niciodată să pășească în spațiile necunoscute ale vieții lui nu va avea niciodată de suferit – dar nu pentru asta au fost concepuți oamenii. Am fost făcuți să experimentăm evoluția la care ajungem prin vizitarea unor locuri necunoscute în calitatea noastră de călători prin viață. Ochii noștri mai înțelepți știu acest adevăr și văd schimbarea și suferința la adevărata lor valoare: un medic grijuliu care vine să vindece partea bolnavă din noi. Suferința ne face mai profunzi. Suferința vine să ne susțină și ne ajută să aflăm cine suntem cu adevărat. Suferința ne deschide, forțându-ne să renunțăm și să abandonăm tot ceea ce știm și de care ne agățăm, ca un copil în prima zi de școală care se teme să lase mâna mamei și să intre singur într-o clasă plină de prieteni noi, unde va învăța multe lucruri noi și frumoase. Necunoscutul este acolo unde există „noul”, iar noul este singurul loc din lume unde găsim *posibilitatea*. Fiecare om este programat să se îndrepte spre posibilitatea și potențialul din viața lui. Am fost cu toții proiectați să fim măreți. Deci, cum să spunem că suferința este rea, când ea este cea care ne facem să fim mai buni? Da, partea umană din noi simte durerea care ni se întâmplă. Este firesc. Dar această durere va dispărea în cele din urmă și se va naște un eu mai puternic, mai bogat și mai înțelept.

„Nu te teme de necunoscut, pentru că acolo se află măreția ta”, spunea un profesor de-al meu, un om cu totul deosebit, despre care urmează să aflați mai multe. Ma-

joritatea oamenilor își petrec cei mai buni ani din viață în locuri cunoscute. Le lipsește curajul să se aventureze în teritorii necunoscute și sunt înspăimântați de ideea de a ieși din mulțime. Vor să fie în rând cu lumea și le este teamă să se iasă în evidență. Se îmbracă la fel ca toți ceilalți, gândesc ca toți ceilalți și se comportă ca ceilalți, chiar dacă nu se simt bine făcând asta. Refuză să asculte chemarea inimii și să încerce lucruri noi, refuză să părăsească țărnul unde se simt în siguranță, așa că fac tot ceea ce fac și ceilalți. În felul aceasta, sufletele lor, cândva strălucitoare, încep să se întunece și să se chircească. „*Moartea este doar unul dintre multele feluri în care poți să-ți pierzi viața*”, spunea aventurierul Alvah Simon.

Când te agăți de țărmurile sigure din viața ta, nu faci decât să alegi să rămâi întemnițat de spaimetele tale. Poți să ai iluzia că ești liber când continui să trăiești în cutia care a devenit viața ta, dar crede-mă, este doar atât: o iluzie – o minciună pe care ți-o tot repeți. Când ieși din cutie pentru a aborda perspective noi și încetezi să mai urmezi mulțimea, vor apărea spaimete, e normal – ești om. Dar curajul înseamnă să simți aceste spaimete și totuși să mergi mai departe. *Curajul nu este absența fricii, ci voința de a-ți depăși frica și a urmări un scop care este important pentru tine.* Când trăiești într-un port sigur și te agăți de ceea ce îți este cunoscut, nu ești altceva decât un cadavru viu. Când te aventurezi în necunoscut și explorezi locurile necunoscute din viața ta, revii la viață și inima începe să-ți bată din nou. Regăsești aventura și entuziasmul vieții. *Reține, de cealaltă parte a spaimelor tale îți vei descoperi norocul.*

Am să îți ofer acum o metaforă puternică. Dacă ți-ai petrecut întreaga viață în închisoare, în ziua în care ești eliberat vei avea multe temeri. Cât timp ai fost în închisoare, deși erai privat de libertate, ai trăit în tărâmul a

ceva cunoscut, fiindcă urmai o rutină strictă: știai când trebuie să te trezești, știai când aveai voie să faci mișcare și știai exact când și ce puteai să mănânci. Acum, cu toate că nu mai ești în spatele gratiilor, îți este teamă. Nu știi ce să faci și unde să te duci. Nu există nicio structură, există doar nesiguranță. Ai tendința mai degrabă să te întorci la ceea ce cunoști decât să înfrunți aparenta nesiguranță și aparentul disconfort pe care le implică necunoscutul. Ai prefera să fii prizonier decât să-ți redobândești libertatea. E ilogic, dar așa ne comportăm mai toți.

Am învățat toată această filozofie de la profesorul de care aminteam. Până acum, acest profesor a exercitat cea mai puternică influență asupra vieții mele. Înțelepciunea și remarcabilul proces în șapte etape pe care a început să mi-l împărtășească în urmă cu doar 12 luni mi-au schimbat complet viața. Nu am fost niciodată atât de fericit. Nu m-am simțit niciodată atât de viu. Nu am avut niciodată mai multă stimă pentru mine însumi. Am găsit iubirea vieții mele. Sănătatea mea este perfectă, iar afacerea mea înflorește. Nu mi-am imaginat niciodată că viața poate fi atât de bună. Același lucru poate fi valabil și pentru voi. De darurile pe care eu le-am primit puteți beneficia și voi. Desigur, va trebui să faceți unele alegeri noi și să vă asumați o serie de riscuri. Evident, va trebui să investiți ceva timp și energie pentru a vă reconecta cu părțile voastre mărețe, magnifice, pe care poate le-ați pierdut. Sigur, va trebui să înfrunțați câteva spaima care vă încorsetează, indiferent că recunoașteți asta sau nu, dar procedând astfel, veți trezi *eul* vostru cel mai înalt și mai măreț. Și ce ar putea fi mai important decât asta?

Profesorul acesta este persoana cea mai puternică, cea mai înțeleaptă și cea mai nobilă pe care o cunosc. Este un excentric, un om cu adevărat original, iar metodele lui sunt neortodoxe, asta ca să fiu eufemistic. De fapt, uneori

este un pic sălbatic. Nu ați întâlnit niciodată pe cineva ca el, nici nu veți întâlni. Are un talent extraordinar de a împărtăși cunoștințe care schimbă vieți, se adresează sufletului și te determină să faci schimbări care îți deschid calea către o viață frumoasă. Lecțiile lui vă vor fi de mare ajutor dacă vreți să vă descoperiți destinul și să trăiți viața minunată la care aveți dreptul prin naștere.

Credința mea e că nimic nu-i întâmplător. L-am întâlnit pe acest profesor a doua zi după epifania din camera de motel. În ziua aceea m-am dus la serviciu pentru o ședință cu echipa, iar directorul meu de resurse umane, Evan Janssen, a intrat în biroul meu cu două bilete la un seminar motivațional care avea loc mai târziu, în aceeași seară. Lui Evan îi plăceau acest tip de evenimente și era un mare fan al mișcării de dezvoltare personală. Pe de altă parte, eu eram un sceptic. Ca să fiu sincer, nu-mi plac deloc oratorii motivaționali. I-am considerat întotdeauna un fel de vată de zahăr – la început e dulce, dar apoi îți dai seama că nimic nu durează.

În acea seară, fiul cel mic al lui Evan avea primul lui recital de pian, așa că Evan nu putea să participe la seminar, dar voia să mă duc eu. Credea că evenimentul o să-mi ridice moralul și, poate, o să mă inspire să fac în viața mea schimbările de care știa că am nevoie pentru a-mi reveni, nu doar profesional, ci și personal. I-am spus că nu vreau să merg și că nu pot să diger aforismele răsuflăte și predicile stereotipe pe care le declamă de obicei motivatorii. Am menționat că încă mă luptam cu o mulțime de lucruri și că voiam să fiu singur în acea seară. Atunci s-a întâmplat ceva extraordinar. Colegul meu, un om foarte intuitiv, m-a privit adânc în ochi și mi-a zis: „*Ai încredere în mine de data asta. Simt că există un motiv pentru care trebuie să mergi la acest seminar. E o intuiție de-a mea. Te rog eu, du-te!*”

Am fost întotdeauna un om de cele mai multe ori ce-

rebral. Eram condus mai mult de rațiune decât de pasiune. Dacă un lucru mi se părea illogic la nivel intelectual, de obicei renunțam la el. Pe de altă parte, mă ghidasem toată viața după acest principiu și viața mea tot nu funcționa. Îmi place definiția pe care Einstein o dă nebuniei: „Să faci aceleași lucruri și să te aștepți să obții rezultate diferite.” Dacă doream să am rezultate noi în viața mea, știam că trebuie să mă comport în moduri noi. Altfel, viața mea o să arate la fel, până o să mor.

Ceva în mine îmi spunea că e posibil să existe și un alt mod de a funcționa ca ființă umană. Citisem nu demult o carte de filosofie, prima din viața mea, deși până atunci nu mă atingeam de așa ceva. Nu știu ce m-a împins să o deschid, dar am deschis-o. Poate că sufeream atât de tare încât eram dispus să caut salvarea oriunde. *E adevărat că în perioadele cele mai întunecate suntem dispuși să mergem cât mai adânc.* Când totul e bine în viață, trăim superficial; nu gândim prea mult, dar când dăm de greu, ieșim din noi înșine și ne întrebăm de ce lucrurile se întâmplă așa. Necazurile tind să ne facă mai filosofi. În perioade dificile începem să ne punem marile întrebări ale vieții, de pildă: de ce apare suferința; de ce planurile noastre atent gândite nu merg așa cum ne așteptam; este viața condusă de mâna tăcută a întâmplării ori de pumnul puternic al alegerii?

În cartea pe care am deschis-o, autorul scria că mintea este limitată, pe când inima nu are limite. Mintea poate fi crudă, te poate face să-ți petreci cei mai buni ani din viață trăind în trecut sau să-ți irosești prezentul îngrijorându-te pentru lucruri care nu se vor întâmpla niciodată. Mintea tânjește după puterea exterioară, tipul de putere care se bazează pe lucruri lumești – mai curând decât spirituale – adică pe bani, statut social și bunuri materiale. Problema cu puterea exterioară se referă la faptul că e

trecătoare: când pierzi banii, statutul social și bunurile materiale, pierzi și puterea. Dacă ți-ai legat identitatea de aceste lucruri, n-o să mai știi cine ești atunci când ele dispar. Singura putere care are valoare este cea autentică – cea care vine din interior.

Inima, scria în carte, nu are astfel de scopuri mărunte. Inima trăiește în momentul prezent știind că așa trebuie trăită viața. Inima se preocupă de vindecarea în întregime, prin iubire, compasiune și ajutorarea altor oameni. Ea știe că fiecare dintre noi este conectat cu ceilalți la un nivel nevăzut, că suntem toți frați și surori în aceeași familie și că fericirea înseamnă să dăruiești și să-i ajuți pe ceilalți să-și atingă potențialul maxim. „*Renunță la picătură, devino ocean*”, spunea marele poet sufist Rumi. Inima cunoaște acest adevăr. Da, mintea, cu toată capacitatea ei de a raționa și a reflecta, este un instrument minunat de care inima se poate folosi în lucrarea ei, un instrument care poate fi utilizat pentru planificare, învățare și gândire. Însă aceste funcții trebuie îndeplinite la unison cu inima și sub îndrumarea inimii. Capul și inima trebuie să încheie un *parteneriat* pe viață, dacă vrem să trăim o viață frumoasă, scria în carte. Ele trebuie să lucreze în *armonie*. Dacă trăiești complet în cap, nu poți să *simți* suflul și ritmul vieții. Dacă trăiești complet în inimă, vei vedea că acționezi ca un nebun amoretat, fără prea multă judecată și fără niciun fel de ordine. Totul este un echilibru fin, unul care necesită timp, energie și înțelegere pentru ca totul să fie bine.

Stăteam acolo, Evan aștepta răbdător, iar eu am simțit brusc un impuls de a explora ceva nou. M-am gândit o clipă la ceea ce se petrecea dincolo de suprafață și am decis să renunț pentru o vreme la limitările rațiunii și să am încredere în sentimentele mele profunde. Am acceptat să mă duc la seminar și am luat biletele. Evan a venit și m-a îmbrățișat.